

Tajnej

Lucie Bechynková

Největší případy
lovce mafiánů

nastole

Tajnej

TAJNEJ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz
www.knihynastole.cz

Lucie Bechynková
Tajnej – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

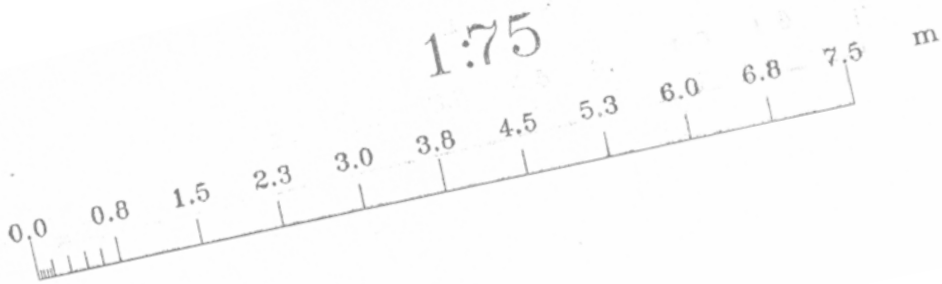
Tajnej

Lucie Bechynková

nastole

© Lucie Bechynková, 2026
© Miroslav Horáček, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-891-7 (1. zveřejnění, 2026)
ISBN e-knihy 978-80-7448-908-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7448-926-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-927-3 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Obsah

Úvod 8

Ivan Roubal: Skutečný příběh dopadení vraha 10

Míša: Přestřelka u motorestu a smrt mocného bosse 25

Kladenský autosalon: Poprava ředitele a hon na nevinné svědky . . 78

Geša: Krvavé Vánoce a útěk nájemného střelce do Prahy 86

Lov na Vlčáka: Když si mafie objednala mou hlavu 97

Alcatraz: Zmařená vzpoura v jedenácti věznicích 104

Zmizelý starosta: Tajemství v pohraničí 121

Moucha: Místo dítěte samopal a pád vládce Lvova 128

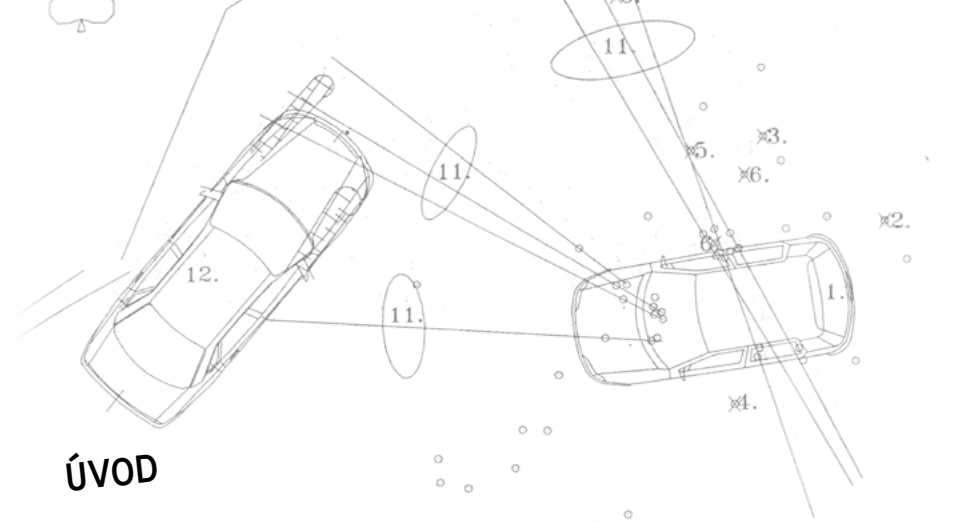
Miky Černák: Konec slovenského zabijáka v Praze 136

Poděkování 147

Použité pojmy a přehled zločineckých struktur 148

Ruskojazyčné kriminální brigády působící na našem území 149

Obrazová příloha 150

ÚVOD

Práce policie je nesmírně zajímavá a ti, kteří řeší ty nejnebezpečnější a nejsložitější případy, si zaslouží naši pozornost. Jejich zážitky by neměly upadnout v zapomnění a jejich příběhy by měly spatřit světlo světa.

Proto jsem oslovila muže, který sloužil u policie od roku 1984. Prošel hlídkovou službou, ochrankou, obvodní kriminálkou i Útvarem pro odhalování organizovaného zločinu. Nejdříve působil pět let na odboru s kódovým označením V1, který vyšetřuje násilné trestné činy (vraždy a vydírání), mimo jiné jako vedoucí pracovní skupiny zaměřené na ruskojazyčné zločinecké brigády. Následně na odboru V4, zaměřeném na organizovaný zločin, vedl 1. oddělení, jež mělo v hledáčku mafie ze zemí bývalého Sovětského svazu. Mezi kolegy i na „druhé straně barikády" byl známý spíše pod svou přezdívkou než pod pravým jménem – v našem vyprávění bude vystupovat pod svým volacím znakem Vlčák 42.

Je živoucím důkazem toho, že poctivá policejní práce vyžaduje obrovské úsilí, spoustu času a především schopnost pospojovat si souvislosti tam, kde je ostatní nevidí.

Uvedené případy pocházejí z období od devadesátých let až do roku 2005, kdy na vlastní žádost z osobních důvodů od PČR

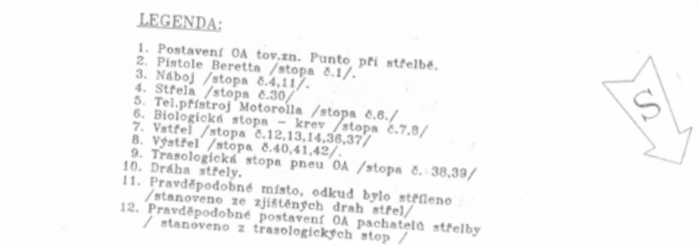
odešel – stejně jako většina jeho kolegů z tehdejšího oddělení. Zlom nastal ve chvíli, kdy byl na pozici vedoucího odboru dosazen mladý vyšetřovatel, který se podle jeho slov choval jako narcis a více než bezpečnostní problematika ho zajímala politika. To se ostatně později potvrdilo jak jeho podílem na vzniku takzvané Kubiceho zprávy, také jeho výrokem, že u nás žádná ruskojazyčná mafie nepůsobí.

Když s Vlčákem 42 o té době mluvíte, cítíte, že ho odchod od policie dodnes mrzí, protože svou prací doslova žil. Tehdy však neviděl jiné východisko, které by bylo v souladu s jeho pojetím spravedlivé policejní práce. A to i přes vědomí, že by stačilo vydržet ve službě už jen pouhý měsíc do platnosti nového služebního zákona, který by mu dnes zajistil vysokou výsluhu.

V dobách jeho začátků se internet a mobilní telefony nacházely ještě v plenkách, o to náročnější tehdejší vyšetřování bylo. Stál u zrodu klíčových útvarů, které začínaly pracovat jen v pár lidech, než se rozrostly v plnohodnotná specializovaná oddělení. Ve služebním poměru strávil téměř dvaadvacet let, účastnil se mezinárodních konferencí pořádaných FBI, během své kariéry byl čtyřikrát mimořádně povýšen a službu ukončil v hodnosti majora.

Dnes působí dojmem vyrovnaného muže, který hospodaří na svém pozemku, stará se o zvířata a užívá si zaslouženého klidu. Jakmile ale začne vzpomínat a vyprávět, v rozzářených očích je okamžitě vidět, že policistou v hloubi duše nikdy nepřestal být.

Tohle je jeho příběh…

LEGENDA:

1. Postavení OA tov.zn. Punto při střelbě.
2. Pistole Beretta /stopa č.1/.
3. Náboj /stopa č.4,11/.
4. Střela /stopa č.30/
5. Tel.přístroj Motorola /stopa č.6./
6. Biologická stopa – krev /stopa č.7,8/
7. Vstřel /stopa č.12,13,14,36,37/
8. Výstřel /stopa č.40,41,42/.
9. Trasologická stopa pneu OA /stopa č. 38,39/
10. Dráha střely.
11. Pravděpodobné místo, odkud bylo střileno /stanoveno ze zjištěných drah střel/
12. Pravděpodobné postavení OA pachatelů střelby / stanoveno z trasologických stop /

S

Ivan Roubal: Skutečný příběh dopadení vraha

Když se řeknou devadesátky a nejbrutálnější zločiny, každému se okamžitě vybaví Ivan Roubal. Oficiálně dostal doživotí za pět vražd, mluví se o osmi. O jeho případu vznikly desítky reportáží a natočily se filmy. Dá se k tomu vůbec ještě říct něco nového?
Dá, a to dost podstatného. Dne 30. března 1994 skutečně došlo k zadržení jednoho z nejbrutálnějších sériových vrahů v dějinách České republiky. Jeho činy byly mnohokrát popsány v médiích, a dokonce i zfilmovány, takže by se mohlo zdát, že k případu už nelze říct nic nového. Já se však pokusím popsat skutečný sled událostí, který vedl k zatčení Ivana Roubala – a to bez příkras, přímo z pohledu kriminálky na Praze 6, kde jsem v té době sloužil.

Vy jste ale tehdy na obvodní kriminálce nedělali pro mordpartu, že ne? Jak jste se k Roubalovi vůbec dostali?
Když jsem v roce 1992 přijal nabídku posílit řady kriminální policie, dostal jsem na starost problematiku bytařů – tedy vloupání do bytů a prosté krádeže. S parťákem, který byl o pár let mladší, se nám postupně dařilo zvyšovat objasněnost případů v naší oblasti.

Díky našim informátorům z kriminálního prostředí jsme se navíc začali dostávat i k poznatkům mimo náš běžný rajón a problematiku.

Jedním z nich, který kolegové nakousli těsně před mým příchodem, byla série loupežných přepadení bývalých veksláků. Nám se podařilo jednu z těchto loupeží úspěšně objasnit, na základě čehož byl můj parťák převelen do speciálního týmu při Policejním prezidiu. K samotné skupině orlických vrahů se tehdy sice nedostal, ale získal detailní přehled o lidech z podsvětí, kteří jim prošli vyšetřovacím sítem. Po rozpuštění týmu se vrátil zpátky k nám na šestku.

V roce 1994 jsme si už u kolegů i vedení vydobyli slušný respekt. Někdy začátkem března se parťákovi ozval jeden z informátorů, kterého si navázal ještě během působení ve speciálním týmu na Policejním prezidiu. Šlo o drobného překupníka se zbraněmi. Parťák říkal, že chlap zněl do telefonu nezvykle vyděšeně a tlačil na okamžitou schůzku. Požádal mě proto, abych šel pro jistotu s ním.

Jak ta schůzka probíhala? Dozvěděli jste se, z čeho měl takový vítr?

Informátor trval na tom, že se sejdeme přímo u něj v bytě na Praze 4. To nebylo u operativních schůzek zrovna zvykem, ale vzhledem k jeho zjevné panice jsme udělali výjimku a vyrazili za ním.

V bytě z něj vypadlo, že se přes známého zkontaktoval s jistým mužem, který mu nabídl pomoc s vymožením dluhu od jednoho pražského podnikatele. Chlápek se mu představil jako Ivan Majer. Koncem února 1994 se sešli, informátor mu předal veškeré podklady k dlužníkovi – adresu, kancelář, popis auta, telefon – a vyplatil

mu zálohu deset tisíc korun na ruku. Majer tvrdil, že celou věc sfoukne zhruba do týdne.

Po nějakých deseti dnech se Majer ozval znovu a chtěl další peníze. Informátor namítl, že termín nedodržel, nic vyřízeného není a on další zálohu platit nehodlá. Majer se vymlouval, že měl neodkladnou práci, ale teď už má čistý stůl a jde na to. Dohodli se, že se pro peníze zastaví přímo u něj doma a proberou detaily.

Dne 28. března 1994 Majer skutečně dorazil. Informátor se ho hned mezi dveřmi zeptal, jestli si dá kafe a jak to vypadá s dlužníkem. Majer se ani neposadil. Odmítl pohoštění, nervózně přecházel po obýváku a zkoumavě si prohlížel vybavení bytu.

Když na něj informátor znovu zatlačil, jestli je vůbec schopný ty peníze dostat zpátky, Majer beze slova sáhl do tašky, mrskl na stůl čerstvé vydání deníku Blesk a suše procedil: „Pořádně si to přečti. Takhle já pracuju."

To byl ten známý masakr v autopůjčovně?

Přesně tak. Byl to výtisk s otvírákem o brutální dvojnásobné vraždě z 8. března 1994 v autopůjčovně ZAPAP v ulici Pod Zvonařkou na Praze 2. Šlo o loupežné přepadení, při kterém pachatel svázal majitele, mechanika a náhodného zákazníka do takzvaného sicilského kozelce – smyčka kolem krku pevně spojená s pokrčenýma nohama za zády, kdy se oběť vlastní vahou a únavou svalů postupně sama uškrtí. Přežil pouze zákazník, kterému se zázrakem podařilo z provazů vyvléknout a zavolat pomoc. Majitel i zaměstnanec na místě zemřeli.

V té vteřině informátorovi došlo, že to není žádné silácké hospodské tlachání, ale že má v obýváku skutečného chladnokrevného vraha.

Jak z té situace dokázal vycouvat?
Informátor vyděšeně vyhrkl, že o takové služby v žádném případě nestojí – chtěl přece dlužníka jen postrašit a dostat zpátky svoje peníze, nic víc.

Majer ho s ledovým klidem odbyl s tím, že mu noviny ukázal jen pro představu, jak umí být přesvědčivý, a že jeho dlužník po takové domluvě zaručeně vrátí všechno i s tučnými úroky. Vzápětí ale znovu nekompromisně natáhl ruku pro další zálohu.

Informátor byl z novinového článku i Majerova chování v naprostém šoku. Bleskově zareagoval, že takovou hotovost doma u sebe nemá. Domluvili se, že mu Majer zavolá hned druhý den a domluví si předávku peněz někde venku. Majer na to kývl a ještě ho ujistil, že tohle je definitivně poslední záloha, po které už celou záležitost dotáhne do konce.

Okamžitě po Majerově odchodu se informátor podle vlastních slov doslova sesypal. Popadla ho panická hrůza nejen ze samotného chlapa, ale i ze „zakázky", kterou mu zadal. Představa, že po vyinkasování peněz dlužníka jednoduše zavraždí, byla děsivá. Vzápětí mu navíc došlo, že jako nepohodlný svědek je na řadě k likvidaci on sám. Jakmile se trochu vzpamatoval, okamžitě vytočil svého známého od policie – mého parťáka.

Jak jste reagovali, když jste si příběh vyslechli?
Když jsme k němu dorazili a on nám všechno do detailu vylíčil včetně podrobného popisu podezřelého, parťák jen suše zavelel: „Nikam nechoď, nikomu neotvírej a nikomu nevolej. Do hodiny jsme zpátky."

Informátor horlivě přikyvoval, že se odsud ani nehne, ale strach z něj přímo stříkal. Taktéž dodal, že pro jistotu už „zaujal palebné postavení" – a ukázal nám pumpovací brokovnici zastrčenou

v gauči a ostrou devítku položenou pod polštářem. Překupník se zbraněmi se v něm zkrátka nezapřel.

Vrtalo mi hlavou, co parťáka tak rychle trklo, a dozvěděl jsem se to hned v autě. Řekl mi, že jedeme na oddělení vytáhnout takzvanou „elopku" – evidenční kartu obyvatel s fotografií. Šlo o to, že když ještě sloužil ve speciálním týmu na prezidiu, našel se v Německu opuštěný vůz jednoho pohřešovaného pražského veksláka. Uvnitř byl ručně načrtnutý plánek cesty na odlehlou šumavskou usedlost – statek Pohádka.

Tam tehdy hospodařil jistý Ivan Roubal. Kriminalisté ho k pohřešovanému vytěžili, ale bez hmatatelného výsledku. Během prověřování však zachytili zásadní operativní poznatek: Roubal občas v podsvětí vystupoval pod falešným jménem Majer.

Když jsme se s fotkou vrátili a položili ji před informátora, okamžitě na ni ukázal: „To je on! To je ten vrah Majer! Jenom na té fotce nemá vlasy, takže v reálu nosí paruku."

Až do téhle chvíle byla ve hře varianta, že si nějaký drobný podvodníček jen hraje na drsňáka a novinový článek z Blesku použil na zastrašení a machrování. Ve vteřině, kdy se potvrdilo, že tajemný Majer je ve skutečnosti Ivan Roubal, bylo všem jasné, že tady končí veškerá legrace a jde o zatraceně vážnou věc.

Co bylo v té chvíli vaším dalším krokem?

K osobám Roubal a Majer jsme okamžitě provedli veškeré dostupné lustrace v policejních evidencích. Jediná odezva přišla z kriminálky v Táboře – kolegové potřebovali Roubala vyslechnout (zatím pouze v procesním postavení svědka) k nálezu těla zavražděného důchodce v jednom z jihočeských rybníků.

Jinak na obě jména nevyskočilo absolutně nic. Žádné celostátní pátrání, žádný záznam. To je mimořádně důležitý detail pro další

sled událostí, kdy se na naše hlavy z vyšších míst snesly doslova hromy a blesky.

S ohledem na požadavek Jihočechů jsme kontaktovali tamního odpovědného vyšetřovatele. Ten nám sdělil, že pokud se nám podaří Roubala z jakéhokoliv důvodu dostat na služebnu, okamžitě sedá do auta a jede do Prahy, aby ho vyslechl i kvůli svému případu.

Takže jste se rozhodli nečekat a jít do akce na vlastní pěst?
Prostor na čekání nebyl, informátorovi šlo o život a Roubala jsme měli nadosah. S parťákem jsme se proto rozhodli využít domluvenou schůzku informátora s Majerem k jeho zadržení. Bylo zřejmé, že máme před sebou brutálního vícenásobného vraha a že informátor je v bezprostředním ohrožení života. Bylo jen otázkou času, kdy chlap zpanikaří, sesype se nebo vezme roha – a tím bychom definitivně ztratili stopu i k Majerovi.

Nechtěli jsme riskovat, že Roubal pojme sebemenší podezření. Instruovali jsme proto informátora, ať kývne na místo schůzky, které navrhne sám Majer, s jedinou striktní podmínkou: musí to být otevřené veřejné prostranství. Nakonec padla volba na náměstí Míru, konkrétně na park přímo u kostela svaté Ludmily.

Vedení nám dalo plnou důvěru, volnou ruku a k dispozici operativce – pomalu celou kriminálku Prahy 6. Provedli jsme důkladnou instruktáž všech zúčastněných, rozmístili lidi do pozic v parku i po obvodu náměstí a přesně stanovili scénář zásahu.

Plán byl jednoduchý: necháme předávku v klidu proběhnout, Majera nenápadně navážeme na sledovačku a na nejvhodnějším místě ho jako náhodná hlídka „naoko prolustrujeme“, sbalíme a předvedeme na nejbližší policejní služebnu.

Jak samotná realizace probíhala? Šlo všechno podle plánu?
Dne 30. března 1994 v 9.45 – tedy hodinu a patnáct minut před domluveným časem – jsme zaujali pozice na náměstí Míru. Informátora jsme ještě jednou proškolili a vybavili skrytým diktafonem, aby celou schůzku nahrál. Měl za úkol čekat u laviček v parku poblíž tramvajové trati, kde seděli naši kolegové s kamerou v civilu. Nechtěli jsme, aby rozhovor zbytečně natahoval; bylo na něm vidět, že má nervy na pochodu.

V 10.45 hodin jsme ho vysadili ze služebního auta za vinohradským divadlem, kde čekala naše pětičlenná skupina.

Krátce po jedenácté dorazil od východu z metra za kostelem k informátorovi mohutný, vysoký chlap a dal se s ním do řeči. Hned bylo jasné, že je to Roubal alias Majer. Působil mimořádně ostražitě a při rozhovoru neustále skenoval okolí. Po necelých třech minutách se zničehonic upřeně zadíval na lavičku, kde seděla dvojice našich operativců s kamerou. Vteřina – a Roubal se bez rozloučení otočil na podpatku a rázným krokem vyrazil zpátky k metru za kostelem.

Věděl jsem, že máme průšvih. Všiml si jich a snaží se zmizet v podzemí.

A v tu chvíli jste museli improvizovat…
Bylo mi jasné, že musíme jít do akce. Okamžitě jsem zařval: „Jdu po něm!“

Vyrazil jsem od divadla, přeběhl frekventovanou silnici, přeskočil zábradlí a sprintoval k metru. V tu chvíli jsem Roubala v davu ztratil, ale instinkt velel běžet rovnou dolů. Když jsem v plné rychlosti vletěl ke vstupu do metra, zahlédl jsem na mezipatře schodiště jeho modrou bundu a spodek těla.

Tady zapracoval čistý adrenalin a roky sportování. Bez zaváhání jsem vletěl na schody, zhruba z poloviny se odrazil a s řevem „POLICIE!“ skočil Roubalovi jak Tarzan přímo na záda. Kdyby v té chvíli o krok uhnul, rozsekal bych se na maděru o beton.

Jelikož už byl skoro na konci schodů, setrvačností jsme oba žuchli na dlažbu vestibulu. Ránou mu z hlavy okamžitě ulétla paruka a zmohl se jen na absurdní reakci: „Pane, co mě tady zesměšňujete?!“

V tu samou chvíli přijely do stanice soupravy z obou směrů a ven se vyhrnuly davy lidí. Kolemjdoucí sice vůbec netušili, co se děje, ale celou naši kaskadérskou scénu odměnili spontánním, bouřlivým potleskem.

To už ke mně dobíhali kolegové a z ulice byly slyšet sirény našich aut. Roubala jsme bleskově zpacifikovali, naložili do vozu a vezli k nám na oddělení jako osobu důvodně podezřelou z násilné trestné činnosti. Ještě cestou jsme přes operačního důstojníka nechali vyrozumět vyšetřovatele z Tábora, že máme Roubala a může vyrazit.

Jak se Roubal choval po zadržení, když zjistil, že spadla klec?
Roubal byl u nás na oddělení umístěn na vyhrazené místo pro zadržené osoby na chodbě přímo pod kamerový dohled. V té době jsme na kriminálce žádné cely neměli, takže skončil připoutaný. Židli odmítl a celou dobu demonstrativně stál. Nevydal ze sebe ani hlásku a snad ani nemrknul. Když jsem k němu přišel s fotografií a zeptal se ho, jestli je Majer, nebo Roubal, jenom na mě nasupeně zíral. S takovým člověkem byste se na odlehlém místě opravdu potkat nechtěli.

Jelikož celý zákrok proběhl mimo území našeho obvodu, musel být oficiálně vyrozuměn operační důstojník pražské správy a ten

následně informoval operačního na Policejním prezidiu. O zadržení Ivana Roubala se tak rázem dozvěděla jak městská kriminálka, tak i vedení na celostátní úrovni.

Naše trojice se mezitím pustila do papírování.

Bylo potřeba sepsat úřední záznam o předvedení, chronologický popis celé akce, protokol o vydání a soupisu věcí, a především mimořádně detailní záznam o jednání s informátorem. Do protokolu jsme výslovně zdůraznili fakt, že informátor odmítl komunikovat s jakoukoliv jinou policejní složkou, ačkoliv mu to parťák hned při prvním vytěžení férově nabídl.

K tomu drobná vsuvka z praxe: kvalitní informační zdroj je základním kamenem práce každého operativce. Důvěra se buduje dlouhé měsíce a je vedlejší, jaká je původní motivace jeho spolupráce. Takovému člověku jde velmi často doslova o krk a vaší prvořadou povinností je udržet jeho identitu v naprosté tajnosti. Zvlášť v prostředí, kde by vám ho kdejaký cizí útvar s chutí vyfoukl pro své vlastní případy. Zkrátka – váš informátor, vaše osobní odpovědnost.

Jak na zprávu, že máte na služebně Roubala, reagovalo vedení a kolegové?

Krátce po poledni – až se chlapci nahoře v klidu naobědvali, zatímco my jsme na jídlo čas neměli – začal teprve pořádný povyk.

Nejdřív dorazil náš vedoucí s tím, že informoval šéfa pražské kriminálky o zadržení člověka, který dost možná stojí za masakrem v autopůjčovně. Bylo mu řečeno, že se nám ozvou vyšetřovatelé, kterým byl případ přidělen.

Netrvalo dlouho a šéf byl u nás v kanclu znovu: volali přímo z Policejního prezidia a zjišťovali, jestli na chodbě opravdu máme Ivana Roubala. Když jim to potvrdil, nechápavě vyjeli, co se do toho

kriminálka z Prahy 6 vůbec montuje a jakým právem Roubala sebrala. A že k nám okamžitě vyráží někdo z vedení prezidia.

Tou dobou už dorazil i vyšetřovatel z Tábora. Z úspěšného zákroku byl vyloženě potěšen a hned nám hlásil, že má na Roubala v kauze utopeného důchodce neprůstřelně nabito. Na nic netlačil, spokojeně se posadil u nás v kanceláři a čekal, až si doděláme své procesní úkony.

Asi po půlhodině se rozrazily dveře a do místnosti se doslova vřítil člověk z Policejního prezidia. Představil se jako podplukovník XY. (V té době to ještě byla skutečně vysoká a vážená šarže, ne jako dnes, kdy si někdo udělá vysokou školu, naskočí na tabulkové místo a je z něj podplukovník bez jediného dne na ulici.)

Spustil na nás neuvěřitelný řev: jak jsme si my, obyčejní policisté z obvodní kriminálky, mohli dovolit sahat do dvojnásobné vraždy?! Prý jsme svým zásahem narušili připravovanou akci, protože prezidium na Roubalovi dlouhodobě pracovalo a „jejich smyčka už se stahovala".

Těch výčitek vychrlil mnohem víc, všechny už v hlavě nemám. Celé to ale mělo drobný háček: pokud se kolem něj údajně utahovala smyčka, jak to, že nikdo neměl Roubala pod kontrolou, neznal jeho aktuální bydliště a nikdo na prezidiu ani na městě neměl sebemenší ponětí, že Majer je ve skutečnosti Roubal?

Po dobrých dvaceti minutách podplukovníkova monologu se ze židle pomalu zvedl táborský kapitán. Byl to starý, zkušený policista těsně před důchodem. S klidem požádal, zda k tomu může také něco říct.

Když mu bylo vyhověno, táborský kolega spustil: pokud je mu známo, jediný, kdo má v téhle republice na Roubala reálně nabito, je v tuto chvíli on. Že naprosto nechápe, jak může někdo tvrdit, že připravuje realizaci, a přitom o tom neví on v Táboře, když ho

má oficiálně vyhlášeného v pátrání. Jak je možné, že prezidium neprovedlo řádnou lustraci, čímž mohlo naopak narušit jeho vlastní vyšetřování? A na závěr dodal, že my si za bleskovou a bezchybnou práci zasloužíme pochvalu, nikoliv výčitky, protože jako jediní jsme postupovali přesně podle předpisů.

Podplukovník se viditelně zklidnil. Beze slova odešel s naším šéfem do jeho kanceláře a po chvilce si tam pozval i kolegu z Tábora.

A jak to po téhle hádce dopadlo? Co se dělo s Roubalem dál?
Následně bylo dohodnuto, že Roubala eskortujeme na Správu hlavního města Prahy k dalším procesním úkonům – zejména ke dvojnásobné vraždě v autopůjčovně a k případu z Táborska. V té době už jsme věděli, že těch mrtvých má na svědomí podstatně víc; mluvilo se až o osmi skutcích. Jenže jedna věc je důvodné podezření a druhá nezvratné důkazy před soudem. Zásadní bylo, že kolega z Tábora měl spis neprůstřelně podložený a nehrozilo, že by Roubal po uplynutí vazební lhůty odkráčel na svobodu.

Jakmile jsme dokončili veškerou administrativu, naložili jsme Roubala a se vší parádou ho odvezli na město. Náš vedoucí společně s chytrákem z prezidia jeli samozřejmě taky.

Na městské správě bylo fascinující sledovat, jak bezradně a váhavě k němu kolegové přistupují. Nejdřív jsme dlouhé minuty čekali, kam ho vůbec máme zavřít, potom se složitě řešilo, kdo si od nás vlastně převezme protokol a spisy. Celé to na mě působilo, jako bychom jim na stůl přinesli smradlavé lejno, ke kterému se nikdo nechce přihlásit.

Rozhodně to nevypadalo jako slavné finále akce, „kolem které se už stahovala smyčka". Většina přítomných na nás navíc koukala skrz prsty – a to včetně lidí, kteří jsou dnes mediálně známými

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Tajnej.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.